

Częstochowa, dnia 3 marca 2022 r.

SKO.4102.110.2021

D E C Y Z J A

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie w składzie orzekającym:

Przewodniczący: Gabriela Zajder

Członkowie: Jacek Puszek

Karolina Stolarska-Wojdała

po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 marca 2022 r. odwołania od decyzji Wójta Gminy Janów z dnia 28 października 2021 r. nr OS.6220.4.3.2021. w przedmiocie odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie instalacji fotowoltaicznej o mocy do 0,5 MWp w miejscowości Siedlec, na działce ewidencyjnej nr 14/3, obręb Siedlec,

działając na podstawie **art. 138 § 1 pkt 1** ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735, z późn.zm.) oraz **art. 71 ust. 2 pkt. 2, art. 73 ust. 1, art. 75 ust. 1 pkt. 4, art. 80 ust. 2** ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2021 r. poz. 2373, z późn.zm.) i **§ 3 ust. 1 pkt 54** rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2019 r. poz. 1839)

o r z e k a:

u t r z y m a ć w mocy zaskarżoną decyzję.

U Z A S A D N I E N I E

W dniu 20 września 2021 r. do Urzędu Gminy Janów wpłynął wniosek z dnia 20 września 2021 r. o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie instalacji fotowoltaicznej o mocy do 0,5 MWp w miejscowości Siedlec na działce nr 14/3. Do wniosku została dołączona karta informacyjna przedsięwzięcia.

Pismem z dnia 8 października 2021 r. Wójt Gminy Janów zawiadomił wnioskodawcę o zakończeniu postępowania wyjaśniającego oraz że zabrał wystarczające dowody i materiały do wydania decyzji a także o prawie zapoznania się z materiałami sprawy, wypowiedzenia się co do przeprowadzonych dowodów, zgromadzonych materiałów i zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to zostało doręczone wnioskodawcy w dniu 14 października 2021 r. Z uprawnienia tego wnioskodawca nie skorzystał. Natomiast pozostałe strony postępowania zostały zawiadomione obwieszczeniem z dnia 8 października 2021 r.

Następnie w dniu 28 października 2021 r. Wójt Gminy Janów wydał decyzję nr OS.6220.4.3.2021 w przedmiocie odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie instalacji fotowoltaicznej o mocy do 0,5 MWp w miejscowości Siedlec, na działce ewidencyjnej nr 14/3, obręb Siedlec. W uzasadnieniu swojego stanowiska organ pierwszej instancji podniósł m.in., że w myśl art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania

na środowisko (dalej zwanej u.o.i.ś.), właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

W związku z powyższym organ pierwszej instancji wskazał, że teren inwestycji jest objęty ustaleniami miejscowego zagospodarowania przestrzennego. Na podstawie ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Janów, przyjętego uchwałą Nr 217/XXXVI/2005 Rady Gminy Janów z dnia 2 sierpnia 2005 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Janów (Dz.Urz. Woj. Śląskiego Nr 128, poz. 3169 z dnia 25 października 2005 r.), dalej zwanego miejscowym planem, przedmiotowa działka nr 14/3, obręb Siedlec, przeznaczona jest pod tereny rolnicze oznaczone symbolem **1R** – pola uprawne, łąki i pastwiska, wody powierzchniowe. Zgodnie z § 105 uchwały na terenach oznaczonych symbolem **1R** ustala się:

- przeznaczenie podstawowe: tereny rolnicze – pola uprawne, łąki i pastwiska, wody powierzchniowe,
- przeznaczenie dopuszczalne: rozbudowa, budowa i wymiana kubatury w ramach istniejących działek siedliskowych; lokalizacja sieci i urządzeń infrastruktury technicznej; lokalizacja dróg dojazdowych i wewnętrznych – dojazdów do pól i istniejących siedlisk; dolesienia pod warunkiem zachowania wymogów określonych w przepisach szczególnych; prowadzenie ciągów spacerowych i tras rowerowych z wykorzystaniem istniejących dróg dojazdowych do pól; zabudowa służąca produkcji rolnej, ogrodniczej i hodowlanej; zieleni i ogrody przydomowe.

Na podstawie danych zawartych w karcie informacyjnej przedsięwzięcia organ stwierdził, że przedmiotowa inwestycja kwalifikuje się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 54 lit. a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2019 r. poz. 1839).

Organ pierwszej instancji podniósł również, że obowiązujący miejscowy plan nie zawiera zapisów określających tereny, na których dopuszczalna jest realizacja tego typu inwestycji. Teren oznaczony w miejscowym planie symbolem **1R** nie jest terenem na którym dopuszcza się prowadzenie usług, będących przedmiotem wniosku. Oznacza to, że zgodnie z wypisem z miejscowego planu, funkcją bazową tego terenu są m.in. obiekty służące produkcji rolniczej, ogrodniczej i hodowlanej w ramach przeznaczenia podstawowego, wraz z drogami dojazdowymi do pól oraz lokalizacją sieci i urządzeń infrastruktury służących obsłudze tego terenu. W miejscowych planach, do których sporządzenia przystąpiono przed dniem 6 września 2010 r. lokalizacja instalacji fotowoltaicznych większych niż 100 kW, a niewyznaczonych w miejscowym planie jest dopuszczona na terenach powyżej 1 ha – na terenach dopuszczonych do lokalizacji zabudowy produkcyjnej. Ponieważ nie jest możliwe stwierdzenie zgodności lokalizacji przedmiotowego przedsięwzięcia z zapisami wymienionego miejscowego planu, orzeczono odmowę wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia.

W odwołaniu od wyżej wymienionej decyzji z dnia 28 października 2021 r. reprezentowana przez pełnomocnika, zarzuciła decyzji naruszenie:

- 1) art. 80 ust. 2 i ust. 3 u.o.i.ś. polegające na odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z uwagi na uznanie naruszenia postanowień miejscowego planu z planowaną inwestycją w sytuacji, gdy z literalnego brzmienia miejscowego planu wniosek taki nie wypływa;
- 2) art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i uznanie, że lokalizacja przedsięwzięcia w postaci instalacji fotowoltaicznej jest niezgodna z ustaleniami miejscowego planu, podczas gdy instalacja fotowoltaiczna mieści się w pojęciu urządzenia infrastruktury technicznej i przedsięwzięcie jest zgodne z ustaleniami miejscowego planu;
- 3) pominięcie zapisów wynikających z art. 143 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz art. 3 pkt 7 i 9 ustawy Prawo energetyczne;
- 4) art. 7, art. 77 § 1, art. 75 § 1 i art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez niewyczerpujące rozpatrzenie materiału dowodowego, niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych, mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a ponadto niedopuszczenie i pominięcie dowodów złożonych przez inwestora w postaci karty informacyjnej przedsięwzięcia.

Z uwagi na powyższe naruszenia inwestor wniosł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie wniosku do ponownego rozpoznania organowi pierwszej instancji, z jednoczesnym obciążeniem kosztami postępowania odwoławczego, w tym kosztami zastępstwa profesjonalnego pełnomocnika w sprawie.

Skład orzekający Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie po rozpatrzeniu przedmiotowej sprawy postanowił utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję z następujących powodów.

Na wstępie należy wyjaśnić, że organ odwoławczy jest zobowiązany do ponownego rozpatrzenia przedmiotowej sprawy.

Podejmując niniejsze rozstrzygnięcie Kolegium zważyło, co następuje.

Zgodnie z art. 71 ust. 2 u.o.i.ś. uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych: 1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

W myśl art. 59 ust. 1 u.o.i.ś. dla przedsięwzięć określonych w pkt 1 ocenę oddziaływania na środowisko przeprowadza się w każdym przypadku, natomiast dla przedsięwzięć wskazanych w pkt 2 wspomniana ocena dokonywana jest tylko wtedy, gdy obowiązek jej przeprowadzenia został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1 w związku z art. 64 ust. 1 u.o.i.ś. przez organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, po uprzednim zasięgnięciu opinii uprawnionych organów.

Decydujące znaczenie dla zakwalifikowania planowanego przedsięwzięcia do jednej z w/wym. grup ma wskazane przez organ pierwszej instancji rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko - zwane dalej r.p.o.ś. Zgodnie z nim do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 54 zabudowę przemysłową, w tym zabudowę systemami fotowoltaicznymi, lub magazynową, wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż:

- a) 0,5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 tej ustawy,
- b) 1 ha na obszarach innych niż wymienione w lit. a.

Z wniosku z dnia 20 września 2021 r. oraz z karty informacyjnej przedsięwzięcia (zwanej dalej KIP) wynika, że zakres planowanego przedsięwzięcia to budowa instalacji fotowoltaicznej o mocy do 0,5 MWp wraz z infrastrukturą towarzyszącą na działce nr 14/3, obręb Siedlec, o powierzchni 1,1989 ha. Większa powierzchnia działki nr 14/3 zostanie wykorzystana pod instalację fotowoltaiczną, z pominięciem powierzchni uwzględniających odsunięcie od krawędzi działki. Zgodnie z koncepcją rozmieszczenia poszczególnych elementów instalacji fotowoltaicznej z obłożenia modułami wyłączona zostanie przestrzeń 3 m od ogrodzenia. Na terenie instalacji PV przewidziano miejsce dla 1 stacji transformatorowej 15/0,4 kV, która będzie posiadała transformator o mocy 630 kVA (str. 5-8 KIP). Na terenie instalacji produkowana będzie energia elektryczna, która sprzedawana będzie do sieci systemu elektroenergetycznego na zasadzie systemu on grid (str. 9 KIP). Wyposażenie przedmiotowej instalacji fotowoltaicznej stanowić będą urządzenia (str. 9-10 KIP):

- panele fotowoltaiczne zamontowane na stołach (2 rzędy modułów pionowo nachylone pod kątem 25°) – szacunkowo ok 1100 sztuk,
- inwertery przekształcające prąd stały pochodzący z produkcji energii przez panele fotowoltaiczne na prąd zmienny - 4 szt. o mocy ok. 110 kW każdy,
- transformator – typu suchego, żywicznego. Na terenie instalacji przewidziano miejsce dla 1 stacji transformatorowej o mocy 630 kVA,
- rozdzielnica 15 kV,
- przewody elektryczne prądu stałego (przewody solarne) dedykowane połączeniom modułów fotowoltaicznych z inwerterem i okablowanie prądu zmiennego dedykowane połączeniu inwertera ze stacją transformatorową,
- elementy automatyki zabezpieczeniowej oraz niezbędne zabezpieczenie p.poż.,
- konstrukcja montażowa – opera się na stalowych elementach, do których montowane są aluminiowe części,
- ogrodzenie panelowe lub z ocynkowanej siatki,
- droga wewnętrzna, dojazdowa do stacji transformatorowej,
- trasy serwisowe (nieutwardzone) do paneli fotowoltaicznych,

- wjazd na teren inwestycji przez bramę.

W świetle powyższych ustaleń, prawidłowo więc zarówno inwestor jak i organ pierwszej instancji zakwalifikowali przedmiotowe przedsięwzięcie do przedsięwzięcia wymienionego w § 3 ust. 1 pkt 54 r.p.o.ś.

Dalej podnieść trzeba, że organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgodnie z treścią art. 63 ust. 1 u.o.i.ś. obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia uwzględniając łącznie kryteria wymienione w tym przepisie i po zasięgnięciu opinii organów wymienionych w art. 64 ust. 1.

Zgodnie zaś z treścią art. 72 ust. 1 u.o.i.ś. wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji wymienionych w tym przepisie, w tym przed uzyskaniem decyzji o pozwoleniu na budowę (pkt 1).

A zgodnie z art. 73 ust. 1 u.o.i.ś. postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Zaś w art. 74 ust. 1 pkt 2 u.o.i.ś. postanowiono, że do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć kartę informacyjną przedsięwzięcia w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Natomiast w art. 86 pkt 2 ustawodawca postanowił, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1.

Ponadto w myśl art. 80 ust. 2 u.o.i.ś. właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. W tym zakresie przyjdzie wskazać, że w orzecznictwie sądów administracyjnych podnosi się, że postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia jest postępowaniem toczącym się na wniosek inwestora i organy są co do zasady tym wnioskiem związane. Dokonując oceny wniosku z punktu widzenia zgodności planowanego przedsięwzięcia z obowiązującym na danym terenie miejscowym planem, organy mają ograniczony zakres materiału dowodowego opierając się przede wszystkim na złożonej przez inwestora karcie informacyjnej przedsięwzięcia. To ten dokument stanowi kluczowy dowód w sprawie i to ten dokument musi zostać oceniony w kontekście konkretnych przepisów i ustaleń miejscowego planu.

Tego rodzaju oceny w przedmiotowej sprawie organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji mając na uwadze informacje zawarte w karcie informacyjnej przedsięwzięcia.

Nadto podnieść należy, iż w orzecznictwie wskazuje się, że skoro z art. 80 ust. 2 u.o.i.ś. wynika, iż decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach może zostać wydana jedynie po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu, to w przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji planowanej inwestycji z ustaleniami planu, dalsze prowadzenie postępowania w przedmiocie wydania tej decyzji jest zbędne i niecelowe. Zgodność lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu jest bowiem, w świetle wymienionego art. 80 ust. 2, podstawowym kryterium oceny zamierzeń strony ubiegającej się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Jeżeli plan miejscowy nie przewiduje przeznaczenia terenu pod określone przedsięwzięcie, to organ ma obowiązek, wobec braku zgodności przedsięwzięcia z planem, wydać decyzję odmowną w sprawie środowiskowych uwarunkowań, bez konieczności przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym bez konieczności przeprowadzenia postępowania uzgodnieniowego z innymi organami. (zob. wyroki NSA: z 10 października 2017 r., sygn. akt II OSK 2460/16, Lex nr 2409692; z 19 marca 2019 r., sygn. akt II OSK 1093/17, Lex nr 2646621, z 23 sierpnia 2019 r., sygn. akt II OSK 2354/17, Lex nr 2725245, jak również wyroki WSA we Wrocławiu z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt II SA/Wa 48/14, Lex nr 1465548, WSA w Gdańsku z dnia 22 stycznia 2020 r., sygn. akt II SA/Gd 363/19, Lex nr 2772739).

Dlatego też, w ocenie Kolegium, organ pierwszej instancji prawidłowo w pierwszej kolejności przystąpił do oceny zgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu.

W ocenie organu odwoławczego nie budzi też żadnych wątpliwości prawidłowość ustaleń organu pierwszej instancji co do braku zgodności przedmiotowego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu.

I tak zauważyć trzeba, że ze znajdującego się w aktach sprawy fragmentu rysunku miejscowego planu wynika, iż objęta wnioskiem działka nr 14/3, obręb Siedlec, położona jest w terenie oznaczonym symbolem **1R**. Zaś z tekstu tego planu, tj. z § 105 wynika jednoznacznie, że dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem **1R** określono przeznaczenie podstawowe pod tereny rolnicze, tj. pola uprawne, łąki i pastwiska, wody powierzchniowe. Zaś przeznaczenie dopuszczalne dla tego terenu to:

- rozbudowa, budowa i wymiana kubatury w ramach istniejących działek siedliskowych,
- lokalizacja sieci i urządzeń infrastruktury technicznej,
- lokalizacja dróg dojazdowych i wewnętrznych - dojazdów do pól i istniejących siedlisk,
- dolesienia pod warunkiem zachowania wymogów określonych w przepisach szczególnych,
- prowadzenie ciągów spacerowych i tras rowerowych z wykorzystaniem istniejących dróg dojazdowych do pól,
- zabudowa służąca produkcji rolnej, ogrodniczej i hodowlanej,
- zieleń i ogrody przydomowe.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji przytaczając zapisy miejscowego planu dla terenu o symbolu **1R** wskazał, że teren oznaczony w miejscowym planie wymienionym symbolem, nie jest terenem, na którym dopuszcza się prowadzenie działalności, będącej przedmiotem wniosku.

Z kolei w odwołaniu wnioskodawca wywodzi, iż miejscowy plan dopuszcza na tym terenie lokalizację sieci i urządzeń infrastruktury technicznej. Natomiast pogląd co do zaliczania ferm fotowoltaicznych do urządzeń infrastruktury technicznej jest już ugruntowany w orzecznictwie sądów administracyjnych, a co w ocenie wnioskodawcy daje podstawy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji wnioskowanego przedsięwzięcia.

Organ odwoławczy nie podziela stanowiska odwołującej się. Nie ulega wątpliwości, iż planowana inwestycja nie może być realizowana w ramach wskazanego wcześniej przeznaczenia podstawowego określonego dla terenu o symbolu **1R**. Ponadto w ocenie organu odwoławczego, przedmiotowe przedsięwzięcie nie może być również realizowane w ramach przeznaczenia dopuszczalnego określonego w § 105 miejscowego planu jako pod lokalizację urządzeń infrastruktury technicznej.

W miejscowym planie w § 3 pkt 12 zdefiniowano infrastrukturę techniczną jako naziemne i podziemne urządzenia i sieci uzbrojenia technicznego terenu w zakresie elektroenergetyki, zaopatrzenia w wodę, zaopatrzenia w gaz, odprowadzania i oczyszczania ścieków, wywozu odpadów stałych oraz telekomunikacji.

Nadto w jaki sposób należy rozumieć pojęcie urządzeń infrastruktury technicznej, należy odnieść się do orzecznictwa sądowoadministracyjnego wypracowanego na gruncie stosowania art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2021 r. poz. 741, z późn.zm.), dalej zwanej u.p.z.p.

Wyjaśnić przy tym należy, że istnieją dwie przeciwstawne linie orzecznicze dotyczące tego czy farmy fotowoltaiczne są urządzeniami infrastruktury technicznej. Według pierwszej linii orzeczniczej urządzenia infrastruktury technicznej to nie tylko urządzenia przesyłające energię elektryczną, ale także ją wytwarzające. Skład orzekający Kolegium przychylił się natomiast do drugiego stanowiska, że farma fotowoltaiczna nie stanowi urządzenia infrastruktury technicznej.

W związku z tym podnieść trzeba, że Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24 kwietnia 2018 r., sygn. akt II OSK 2727/17 (Lex nr 2746523) wskazał, że realizacja inwestycji polegającej na budowie systemu fotowoltaicznego prowadzi w efekcie do faktycznej zmiany przeznaczenia terenu z przeważającej funkcji upraw rolnych na funkcję przemysłową. Za taką bowiem uznać należy produkcję (wytwarzanie) i sprzedaż energii elektrycznej. Realizacja tej inwestycji spowoduje zatem zmianę dotychczasowego sposobu zagospodarowania terenu i zmienia jego funkcję. Spowoduje, że powstaje teren zabudowany, wykorzystywany dla celów produkcyjnych, związanych z produkcją (wytwarzaniem) energii elektrycznej. Dlatego należy przyjąć, że elektrownia słoneczna, tj. wytwarzająca energię elektryczną ze źródła odnawialnego, instalacja fotowoltaiczna o mocy przekraczającej 100 kW, nie stanowi urządzenia infrastruktury technicznej, o którym mowa w art. 61 ust. 3 u.p.z.p. (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia: 12 stycznia 2018 r., sygn.

akt II OSK 794/16; z 14 listopada 2018 r., sygn. akt II OSK 2758/16; z 9 grudnia 2020 r., sygn. akt II OSK 3705/19, a także wyroki Wojewódzkich Sądów Administracyjnych: w Bydgoszczy z 16 lipca 2019 r., sygn. akt II SA/Bd 278/19; w Poznaniu z 28 listopada 2019 r., sygn. akt II SA/Po 291/19; w Gorzowie Wielkopolskim z 11 grudnia 2019 r., sygn. akt II SA/Go 660/19; we Wrocławiu z 27 lutego 2020 r., sygn. akt II SA/Wr 415/19; w Gliwicach z 21 kwietnia 2021 r., sygn. akt II SA/Gl 1400/20), z 19 maja 2021 r., sygn. akt II SA/Gl 1425/20 oraz z 24 listopada 2021 r., sygn. akt II SA/Gl 1350/21).

Zaś w wyroku z dnia 9 grudnia 2020 r., sygn. akt II OSK 3705/19 Naczelny Sąd Administracyjny zauważył, że stanowisko wykluczające urządzenia wytwarzające energię (elektrownie fotowoltaiczne) z kategorii urządzeń infrastruktury technicznej określonej w art. 61 ust. 3 u.p.z.p., znajduje potwierdzenie w nowelizacji tego przepisu dokonanej w drodze ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1524). Na mocy art. 4 pkt 2 ustawy nowelizującej zmieniającej m.in. u.p.z.p. z dniem 29 grudnia 2019 r. instalacje odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, dodano jako kolejne obiekty zwolnione z wymogów spełnienia warunków wynikających z zasady dobrego sąsiedztwa. Posłużenie się przez ustawodawcę pojęciem instalacji odnawialnego źródła energii obok pojęcia urządzeń infrastruktury technicznej wyklucza możliwość utożsamiania tych pojęć. Zważywszy, że w świetle definicji zawartej w art. 2 pkt 13 ppkt a) ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. farma fotowoltaiczna mieści się w pojęciu instalacji odnawialnego źródła energii, to brak podstaw do tego, aby w dalszym ciągu, posilając się orzecznictwem sprzed tej nowelizacji wywodzić, że elektrownie fotowoltaiczne stanowią urządzenia infrastruktury technicznej.

Mając powyższe ustalenia na uwadze, tj. że instalacja fotowoltaiczna nie stanowi urządzenia infrastruktury technicznej oraz fakt, że miejscowy plan w § 105 nie wskazuje na terenie oznaczonym na rysunku planu symbolem **1R** możliwości lokalizacji zabudowy nie związanej z rolnictwem (a za taką należy uznać określoną we wniosku i scharakteryzowaną w KIP zabudowę związaną z produkcją energii elektrycznej ze źródła odnawialnego), zdaniem składu orzekającego tut. Kolegium planowana przez wnioskodawcę inwestycja jest niezgodna z omawianym miejscowym planem z 2005 r. W związku z czym brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku zawartego w odwołaniu i uchylenia zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Na decyzję służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie. Skargę wnosi się w terminie 30 dni od daty doręczenia decyzji. Zgodnie z art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r. poz. 329) – zwanej dalej p.p.s.a, skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać:

- 1) wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności,
- 2) oznaczenie organu, którego działania, bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania skarga dotyczy,
- 3) określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego.

Wpis stały od skargi wynosi 200 zł.

Stronie może być przyznane prawo pomocy na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych (art. 243 § 1 p.p.s.a.). Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 244 § 1 p.p.s.a.). W myśl art. 254 § 1 p.p.s.a. wniosek o przyznanie prawa pomocy oraz wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej składa się do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Strona, która nie ma miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze właściwości sądu, o którym mowa w § 1, może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym. Wniosek ten przesyła się niezwłocznie do sądu właściwego (§2).



Skład orzekający:
Przewodniczący Składu Orzekającego

CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO

Gabriela Zajder
mgr Gabriela Zajder

CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO

Jacek Puszek
mgr Jacek Puszek

CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO

Karolina Stolarska-Wojdała
mgr Karolina Stolarska-Wojdała

Otrzymują:

1. Adwokat Adrianna Wróblewska – pełnomocnik
2. pozostałe strony postępowania w formie obwieszczenia zgodnie z treścią art. 74 ust. 3 u.o.i.ś. w związku z art. 49 Kpa,
3. Wójt Gminy Janów,
4. a/a.

